

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/2020-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou VARINSKÝ & Partners, s. r. o., Námestie SNP 13, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Vladimír Varinský, vo veci namietaného porušenia čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 80/11, resp. v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 91/18/1000 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Okresným dopravným inšpektorátom v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 a jeho uznesením z 9. januára 2009, ale tiež vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 KPt 448/14/6600 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2019 elektronicky doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 80/11, resp. v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 91/18/1000 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Okresným dopravným inšpektorátom (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 a jeho uznesením z 9. januára 2009, ale tiež vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. 3 KPt 448/14/6600.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 z 18. mája 2008 bolo začaté trestné stíhanie vo veci pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 18. mája 2008 o 17.15 h došlo v obci [REDAKOVANÉ] k dopravnej nehode osobného motorového vozidla AUDI A4 EČV: [REDAKOVANÉ], ktoré viedol vodič [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vodič“), a to tak, že v smere od futbalového ihriska na družstvo pri predajni Konzum mal sťažovateľ z neznámych príčin náhle vojsť pred vozidlo, následkom čoho došlo ku kontaktu a sťažovateľ utrpel ťažké zranenia (poruchu vedomia s kómou, vnútrolebečné poranenia s poškodením vnútrolebečných tkanív a početnými zlomeninami lebečnej kosti, vnútrolebečné krvácanie a opuch mozgu so stavom bezprostredného ohrozenia života s dobou liečenia nad 42 dní).

3. Následne uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 z 9. januára 2009 bolo trestné stíhanie zastavené podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. b) Trestného

poriadku, teda preto, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Stalo sa tak bez toho, aby bol sťažovateľ ako priamy účastník dopravnej nehody a zároveň ako jediný poškodený k predmetnej veci akokoľvek vypočutý. Nevypočutie sťažovateľa odôvodnil vyšetrovateľ vzhľadom na jeho zdravotný stav tým, že nie je schopný (a podľa stanoviska lekárov ani v budúcnosti nebude schopný) sa k priebehu a okolnostiam dopravnej nehody vyjadriť. Ďalej z výpovedí svedkov a zo znaleckého posudku Ing. Z. [REDACTED] považoval vyšetrovateľ za zrejmé, že dopravnú nehodu zaviniť svojím konaním sťažovateľ tak, že sa mal nesprávne pohybovať po vozovke a tým vytvoriť prekážku vodičovi, teda že vodič nenesie žiadnu zodpovednosť na vzniku dopravnej nehody. Napokon podľa vyšetrovateľa bolo preukázané, že v čase skutku mal byť sťažovateľ ako chodec pod vplyvom alkoholu (2,4 promile). Sťažovateľ sa proti tomuto skutkovému záveru dôrazne ohradzuje od chvíle, keď sa prebral z komatického stavu a označuje ho za rozporný so skutočným stavom ustáleným na základe nezákonne zmanipulovaných dôkazných prostriedkov tak, ako to bude uvedené v ďalšom.

4. V dôsledku uvedenej dopravnej nehody bola sťažovateľovi spôsobená ťažká ujma na zdraví, dôsledky ktorej bude znášať do konca života. Tento stav mu skutočne v priebehu vyšetrovania znemožňoval nielen vyjadriť sa vecne k priebehu skutkového deja, ale aj riadne uplatňovať svoje procesné práva poškodeného v predmetnom trestnom konaní. K záveru o tom, že sťažovateľ nie je a ani v budúcnosti nebude schopný vyjadriť sa k priebehu a okolnostiam dopravnej nehody, dospel vyšetrovateľ na základe telefonickej konzultácie s ošetrojúcou lekárkou sťažovateľa MUDr. [REDACTED] z Národného rehabilitačného centra v Kováčovej, ako to vyplýva z úradného záznamu zo 14. októbra 2008.

5. Sťažovateľ zdôrazňuje, že vyšetrovateľ nebol oprávnený uvedeným spôsobom zisťovať jeho zdravotný stav a MUDr. [REDACTED] nebola oprávnená takéto informácie poskytovať. Aj zvolená forma komunikácie je neštandardná. Vyšetrovateľ mal MUDr. [REDACTED] buď vypočuť alebo si vyžiadať písomnú správu. Navyše, MUDr. [REDACTED] nebola kompetentná zaujímať stanovisko k perspektíve vývoja zdravotného stavu sťažovateľa a už vôbec nie k perspektíve vývoja jeho mentálneho zdravotného stavu, pretože získala vzdelanie v študijnom odbore pediatrie s atestáciou z fyziatrie, balneológie

a liečebnej rehabilitácie. Podstatné však je, že závery o údajnej neschopnosti sťažovateľa vypovedať aj v budúcnosti prijaté vyšetrovateľom z úradného záznamu nevyplývajú, lebo z tohto je zrejmé iba toľko, že u sťažovateľa nie je perspektíva zlepšenia zdravotného stavu v blízkej budúcnosti. V skutočnosti sa zdravotný stav sťažovateľa po zastavení trestného stíhania zlepšil natoľko, že bol (a aj v súčasnosti je) schopný a pripravený vecne sa vyjadriť k priebehu a okolnostiam dopravnej nehody, pričom jeho vnímanie priebehu skutkového deja sa diametrálne odlišuje od priebehu skutkového deja popísaného vodičom a prijatého vyšetrovateľom.

6. Sťažovateľ je presvedčený, že obsah jeho výpovede ako priameho účastníka dopravnej nehody musí byť považovaný za kľúčový dôkaz pre náležité objasnenie skutku, ktorý nie je možné odignorovať. Vyšetrovateľ bol preto povinný po zlepšení zdravotného stavu sťažovateľa pokračovať v trestnom stíhaní, sťažovateľa k veci vypočuť a vzhľadom na obsah jeho výpovede prípadne vykonať ďalšie vyšetrovacie úkony nevyhnutné pre náležité zistenie skutkového stavu a na následné meritórne rozhodnutie. Pokiaľ vyšetrovateľ tak nepostupoval a trestné stíhanie napriek tomu zastavil, konal v rozpore so zákonom a predčasne, čím závažným spôsobom zasiahol do práv sťažovateľa ako poškodeného na spravodlivý súdny proces.

7. Vyšetrovateľ zasiahol do procesných práv sťažovateľa závažným spôsobom aj ďalším nezákonným postupom. Hoci vedel, že sťažovateľov zdravotný stav znemožňuje nielen vyjadriť sa vecne k priebehu skutkového deja, ale aj riadne uplatňovať procesné práva poškodeného, napriek tomu trestné stíhanie viedol a následne ho zastavil bez toho, aby sťažovateľovi ako poškodenému v zmysle ustanovenia § 48 ods. 3 Trestného poriadku zabezpečil ustanovenie opatrovníka na výkon jeho práv. Tento postup vyšetrovateľa sťažovateľovi v konečnom dôsledku znemožnil uplatňovanie jeho práv ako poškodeného v trestnom konaní, predovšetkým právo uplatniť nárok na náhradu škody, ale aj právo navrhnovať, predkladať a dopĺňať dôkazy, právo vyjadriť sa k zabezpečeným dôkazom a v neposlednom rade právo podať proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania opravný prostriedok.

8. Po zastavení trestného stíhania a potom, ako sa zdravotný stav sťažovateľa zlepšil, sťažovateľ už popísaný nezákonný postup vyšetrovateľa opakovane namietal. Podaním z 23. septembra 2011 adresovaným generálnej prokuratúre označeným ako „*Podnet na opätovné prešetrenie dopravnej nehody*“ sa (okrem iného) domáhal pokračovania v trestnom konaní, vykonania jeho výsluchu, ako aj vykonania mnohých iných dôkazov, k čomu však nedošlo. Generálna prokuratúra jeho podanie listom č. k. IV/4 GPt 80/11-4 z 3. októbra 2011 vyhodnotila ako podnet v zmysle ustanovenia § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a odstúpila ho na vybavenie krajskej prokuratúre. Táto následne listom č. k. 3 KPt 599/11-7 z 26. októbra 2011 ho odstúpila na vybavenie Okresnej prokuratúre Žiar nad Hronom (ďalej len „okresná prokuratúra“). Napokon okresná prokuratúra prípisom č. k. 2 Pv 311/08-19 z 8. novembra 2011 podanie ako nedôvodné odložila.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ podaním z 23. novembra 2011 adresovaným krajskej prokuratúre označeným ako „*Žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora – vec: okresná prokuratúra Žiar nad Hronom č. k. 2 Pv 311/08*“ požadoval preskúmanie postupu okresnej prokuratúry. Následne listom krajskej prokuratúry č. k. 3 KPt 599/11-12 z 11. januára 2012 bolo podanie sťažovateľa vyhodnotenú ako opakovaný podnet a ako nedôvodné bolo odložené.

10. Pokiaľ ide o závery vyšetrovateľa týkajúce sa skutkových okolností dopravnej nehody, sťažovateľ uvádza, že nepovažuje za spornú skutočnosť, podľa ktorej bol v čase nehody (spolu s priateľmi – svedkami V [REDACTED] a G [REDACTED] na vozovke, keďže chodník pre chodcov sa na inkriminovanom mieste nenachádza) a gestikuláciou sa snažil vodičovi naznačiť, aby vozidlo pri ňom zastavil. V čom sa však už jeho vnímanie priebehu skutkového deja s výpoveďou vodiča nezhoduje, je to, že svojím konaním vodičovi mal vytvoriť nejakú prekážku, a to dokonca náhleho charakteru. Keď totiž vo vzdialenosti asi 90 metrov zaregistroval vozidlo vodiča, oddelil sa od svedkov V [REDACTED] a G [REDACTED] a plynule prešiel do protismerného jazdného pruhu z pohľadu jazdy vodiča, tam sa zastavil a zostal stáť. Vodičovi teda žiadnu prekážku nevytváral (tento mohol popri ňom plynule prejsť vo svojom jazdnom pruhu). Podstatné však je, že vodič prítomnosť sťažovateľa na komunikácii evidoval, keďže vozidlo pred sťažovateľom spočiatku pribrzdoval a až

následne začal zvyšovať rýchlosť vozidla, a zároveň ho nasmeroval do protismerného jazdného pruhu, kde sa nachádzal sťažovateľ, teda priamo na sťažovateľa. Sťažovateľ preto vylučuje, že by svojim konaním vytvoril prekážku vodičovi, ktorá by tomuto bránila v prejazde. Vzhľadom na uvedené je otázna správnosť techniky jazdy vodiča, pokiaľ sa tento údajne snažil zabrániť nehode vyhýbacím manévrom do protismerného jazdného pruhu, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal.

11. Vyšetrovateľ skutkový stav náležite nezistil nielen tým, že sťažovateľa vôbec nevypočul, ale zároveň aj tým, že nepovažoval za potrebné zabezpečiť stopy (v rámci obhliadky miesta dopravnej nehody), resp. zabezpečiť iné dôkazné prostriedky (napr. vyťaženie svedkov V [REDACTED] a G [REDACTED]). Tieto dôkazy mohli preukázať, kde sa nachádzali chodci v rozhodnom čase, keď sa sťažovateľ od nich oddelil, kde sa nachádzali v čase nárazu, akú vzdialenosť prešli za tento čas, akým spôsobom sa sťažovateľ pohyboval po komunikácii a či svedkovia vôbec priamo videli dopravnú nehodu. Tieto skutočnosti sú pritom relevantné pre závery znaleckého posudku Ing. Z [REDACTED]. Napriek tomu bolo trestné stíhanie zastavené bez takýchto vyšetrovacích úkonov.

12. Potom, keď sa zdravotný stav sťažovateľa po ukončení trestného stíhania zlepšil, oslovil viacerých nezávislých znalcov z odboru cestnej dopravy, a to Ing. H [REDACTED] a Ing. M [REDACTED]. Títo znalci sa v zásade zhodli v tom, že vodič reagoval na sťažovateľa neprimerane a práve techniku jeho jazdy označili za technickú príčinu dopravnej nehody (nehovoriac o tom, že tvrdenia prezentované vodičom boli v rozpore s ostatnými zabezpečenými a vykonanými dôkazmi).

13. Po zlepšení zdravotného stavu podal sťažovateľ Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) aj občianskoprávnu žalobu o náhradu škody proti obchodnej spoločnosti [REDACTED], ako žalovanej. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 4 C 221/2009. V postavení svedkov vystúpili vodič, V [REDACTED] a G [REDACTED] ako priami pozorovatelia dopravnej nehody. Svedkovia V [REDACTED] a G [REDACTED] okrem iného uviedli, že vodič mohol dopravnej nehode zabrániť, mal čas aj priestor, aby motorové vozidlo zastavil, a tak mohol predísť zrážke so sťažovateľom. Okresný súd nariadil aj ďalšie znalecké dokazovanie znalcom z odboru cestnej dopravy Ing. K [REDACTED], ktorý takisto ustálil, že

vodič mohol vidieť vstup sťažovateľa na vozovku, že z konečnej polohy vozidla nie je rozpoznateľný vyhýbací manéver s tým, že pohyb sťažovateľa na vozovke sa mal vyhodnotiť ako nebezpečný a že intenzívnym brzdením sa zrážke so sťažovateľom mohlo predísť. Tieto závery sú v hrubom rozpore so závermi znalca Ing. Z██████████, a teda aj so skutkovými závermi vyšetrovateľa. Skutočnosti zistené v občianskoprávnom konaní pritom vyšetrovateľovi v čase vydania zastavujúceho uznesenia neboli známe, hoci boli evidentne spôsobilé viesť k odlišným skutkovým záverom.

14. Už spomínaným podaním z 23. septembra 2011 adresovaným generálnej prokuratúre sťažovateľ predložil zápisnice o výsluchu svedkov V██████████ a G██████████, ako aj znalecký posudok Ing. K██████████, avšak toto podanie vrátane opakovaného podnetu z 23. novembra 2011 bolo okresnou prokuratúrou, resp. krajskou prokuratúrou ako nedôvodné odložené.

15. Následne podaním zo 7. mája 2012 adresovaným generálnej prokuratúre označeným ako „*Podnet na opätovné prešetrenie dopravnej nehody*“ sa sťažovateľ znova domáhal pokračovania v trestnom konaní, pričom zároveň predložil znalecký posudok Ing. H██████████. Prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/4 GPt 80/11-5 z 23. mája 2012 bolo sťažovateľovi oznámené, že o spôsobe vybavenia podania ho budú informovať. Vzhľadom na to, že sa tak nestalo, sťažovateľ prípismi z 10. decembra 2012, 17. januára 2013 a 6. mája 2013 urgoval oznámenie výsledku vybavenia veci, avšak bezúspešne. Preto listom z 21. mája 2013 označeným ako „*Vec: Sťažnosť na prietahy v konaní Generálnej prokuratúry*“ požadoval bezodkladné oznámenie výsledku vybavenia podnetu. Listom generálnej prokuratúry č. k. IV/4 GPt 80/11-13 zo 4. júla 2013 mu bolo oznámené, že jeho podanie sa vyhodnotilo ako ďalší opakovaný podnet neobsahujúci nové skutočnosti, v dôsledku čoho sa o ňom nekonalo a bol odložený bez prijatia ďalšieho opatrenia.

16. Napokon sťažovateľ prípisom z 3. septembra 2018 adresovaným okresnej prokuratúre označeným ako „*Oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin*“ predložil znalecký posudok Ing. M██████████ č. 9/2018. Toto trestné oznámenie sťažovateľa odstúpila okresná prokuratúra krajskej prokuratúre a táto následne generálnej prokuratúre, ktorá opätovne upovedomením č. k. IV/4 GPt 91/18/1000-6

z 20. júna 2019 posúdila oznámenie sťažovateľa ako ďalší opakovaný podnet a ako nedôvodný ho odložila.

17. Pre úplnosť sťažovateľ upozorňuje na to, že pokiaľ vodič prítomnosť sťažovateľa na komunikácii evidoval a vozidlo pred ním spočiatku pribrzdžoval a až následne začal zvyšovať rýchlosť a nasmeroval vozidlo do protismerného jazdného pruhu priamo na sťažovateľa (uvedená skutočnosť vyplýva nielen z tvrdení sťažovateľa, ale aj z výpovede svedkyne V [REDACTED], ktorá uviedla, že bezprostredne pred kontaktom s vozidlom vodiča počula „zahučanie“ motora, ale tiež zo znaleckého posudku Ing. H [REDACTED], ktorý ustálil, že zo simulačného a technického vyhodnotenia fázy nehodového deja pred zrážkou vyplýva, že riešenie situácie pohybom vozidla do protismerného jazdného pruhu bolo sprevádzané akceleráciou a až následne brzdením), je namieste otázka, či bol predmetný skutok vyšetrovateľom správne právny kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví z nedbanlivosti podľa ustanovenia § 157 ods. 1 Trestného zákona, a teda či tento nemal byť právne posúdený ako zločin ublíženia na zdraví podľa ustanovenia § 155 Trestného zákona, keďže popísané okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že vodič konal prinajmenšom v tzv. nepriamom úmysle (a to aj z hľadiska prípadného premlčania predmetného trestného stíhania).

18. Uvedené skutočnosti vylučujú možnosť trestnú vec prejednávať v režime skráteného vyšetrovania, pričom v takomto prípade by potom vecne príslušným nebol konajúci vyšetrovateľ.

19. Keďže v danom prípade išlo o zrazenie kamaráta kamarátom, vyšetrovateľ bol povinný zamerať sa aj na to, či sťažovateľ a vodič v čase pred zrážkou nemali vzájomný konflikt. Uvedená skutočnosť však vyšetrovateľa nezaujímala a odmietol ju protokolovať, hoci mu to svedkyňa V [REDACTED] uviedla. Vyšetrovateľa teda nezaujímalo, že približne 15 – 20 minút pred zrazením sťažovateľa sa sťažovateľ stretol s vodičom, ktorý na neho neadekvátne reagoval a podráždene a hrubo naňho zaútočil slovami, že „*ak ho ešte raz budem zastavovať, tak ma zrazí*“. Sťažovateľ mal o vodičovi mienku, že je nervák, ale že by bol skutočne schopný popísaného konania, mu nenapadlo. V zásade ho považoval za priateľa, ktorému dôveroval. Naproti tomu však vyšetrovateľa zaujímala skutočnosť, kde sa

sťažovateľ nachádzal v nočných hodinách pred kolíziou a či v danom čase požíval omamné látky (čo sťažovateľ, samozrejme, vylučuje). Tieto skutočnosti považoval za potrebné zaprotokolovať, keďže vyznievali v neprospech sťažovateľa.

20. Pokiaľ dospel vyšetrovateľ k záveru, že sťažovateľ bol v čase skutku ako chodec pod vplyvom alkoholu (2,4 promile), treba uviesť, že tento skutkový záver vlastne znamenal, že sťažovateľ mal byť v stave ťažkého stupňa opitosti (1,50 – 3,00 promile), ktorý sa prejavuje celkovým ťažkým útlmom senzorickej percepcie (vnímania, chápania, poruchou miestnej a časovej orientácie a pamäti, pričom mentálne prejavy sú zreteľne narušené). Často je prítomná nezrozumiteľná reč, motorika a bipedálna lokomócia subjektu je významne narušená [až na ťačavú chôdzu na širokej báze s intermitentným (prerušovaným, resp. striedavým) neudržaním vzpriamenej polohy], pričom časté pády môžu vyústiť až do neschopnosti samostatnej chôdze. Subjekt v ťažkom stupni opitosti sa často pohybuje „po štyroch“ s mechanickou oporou kolien a lakt'ov. Z tohto dôvodu sa u neho môžu objavovať na kolenách kožné odreniny a krvné výrony. Nie je zriedkavé ani spontánne vracanie obsahu žalúdka a únik moču, resp. stolice.

21. V nadväznosti na uvedené závery sťažovateľ kategoricky vylučuje, že by bol v rozhodnom čase pod takým silným vplyvom alkoholu, ako to vyšetrovateľ ustálil. Z výpovedí svedkov V [REDACTED] a G [REDACTED] pritom vyplýva, že s nimi pred nehodou normálne pokojne kráčal a komunikoval. Skutočnosť, že sťažovateľ v danom čase nejavil známky požitia alkoholu, potvrdil aj sám vodič ako svedok v občianskom súdnom konaní, keď uviedol, že pri prvom stretnutí so sťažovateľom asi 20 minút pred dopravnou nehodou na sťažovateľovi vplyv alkoholických nápojov nevidel. Podstatné a kľúčové však v tejto súvislosti je, že vyšetrovateľ prijal skutkové závery týkajúce sa množstva alkoholu v krvi na základe protokolu o lekárskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi vypracovaného 21. mája 2008 Súdnolekárskym a patologickoanatomickým pracoviskom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v Banskej Bystrici s tým, že vzorka krvi bola pracoviskom prevzatá 20. mája 2008 (t. j. 2 dni po skutku).

22. Na základe žiadosti sťažovateľa z 24. júla 2018 adresovanej Registratúrnemu stredisku Fakultnej nemocnice s poliklinikou [REDACTED] [kde bol

sťažovateľ hospitalizovaný po prevoze z anesteziologicko-resuscitačného oddelenia Nemocnice s poliklinikou v [REDACTED] (ďalej len „nemocnica“) mu bola poskytnutá prepúšťacia správa nemocnice z 18. mája 2008 vypracovaná anesteziológom MUDr. [REDACTED], podľa ktorej laboratórnym vyšetrením bol síce u sťažovateľa alkohol v krvi zistený, avšak len v množstve 0,38 promile, teda v rozsahu výrazne nižšom, než to ustálil vyšetrovateľ na základe lekárskej správy, ktorú mal k dispozícii.

23. S prihliadnutím na popísané skutočnosti má sťažovateľ vážne pochybnosti o zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní a má podozrenie, že neznáma osoba pravdepodobne neoprávnene manipulovala (falšovala, resp. pozmeňovala a tým marila) dôkazy rozhodujúce pre výsledok trestného konania. V čase dopravnej nehody teda sťažovateľ v žiadnom prípade nebol v stave ťažkého stupňa opitosti, ako to vyšetrovateľ nesprávne ustálil na základe protiprávne zmanipulovaných dôkazných prostriedkov.

24. Tieto nesprávne skutkové závery vyšetrovateľa sťažovateľ nemal možnosť akokoľvek namietat, rozporovať či vyjadrovať sa a brániť sa voči nim v čase prebiehajúceho trestného konania. Zároveň týmito nesprávnymi, zavádzajúcimi a nepravdivými skutkovými závermi bolo zásadným spôsobom zasiahnuté do sťažovateľových osobnostných práv vyplývajúcich z čl. 19 ods. 1 ústavy, resp. § 11 Občianskeho zákonníka. Podľa týchto skutkových záverov to bol sťažovateľ, kto mal v ťažkom stupni opitosti spôsobiť dopravnú nehodu (hoci to nie je pravda). V značnej miere sa tým zasiahlo do jeho práva na ľudskú dôstojnosť, osobnú česť a dobrú povesť a výrazným spôsobom ho to poškodilo predovšetkým vo vzťahu k členom vlastnej rodiny, osobám blízkym, priateľom, známym a ostatným spoluobčanom, ale aj spoločnosti ako takej. Uvedené skutočnosti sú pritom podstatné pre prijatie správnych skutkových záverov v danej trestnej veci. Ak by bol totiž sťažovateľ v rozhodnom čase v stave opitosti 2. stupňa tak, ako to nesprávne ustálil vyšetrovateľ, mohlo by to podporne vysvetľovať jeho závery, podľa ktorých mal vodičovi (nevysvetliteľne) vojsť do jeho jazdnej dráhy a tým mu vytvoriť prekážku. Ak však bol sťažovateľ v čase nehody prakticky triezvy, je vysoko nepravdepodobné, aby sa správal tak nezodpovedne a rizikovo (akýmkoľvek spôsobom vchádzal do jazdnej dráhy vozidla vodiča a tým mu znemožňoval ho obísť a zabrániť nehode).

25. Vzhľadom na to, že o uvedených skutočnostiach a predložených dôkazoch vyšetrovateľ predpokladateľne nemal v čase vydania uznesenia o zastavení trestného stíhania vedomosť, obrátil sa sťažovateľ na generálnu prokuratúru opakovaným podnetom z 11. septembra 2019 a domáhal sa ním zrušenia uznesenia vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania a pokračovania v trestnom konaní.

26. Upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/4 GPt 91/18/1000-9 z 8. októbra 2019 bol sťažovateľ informovaný, že ním uvádzané skutočnosti nie sú dôvodom na zmenu pôvodného rozhodnutia s tým, že jeho podanie sa tým považuje za vybavené a na ďalšie podnety sa už viac reagovať nebude. Generálna prokuratúra dospela k tomuto stanovisku bez toho, aby sa akokoľvek zaoberala popísanými závažnými skutočnosťami a podozreniami.

27. Zároveň trestným oznámením z 11. septembra 2019 adresovaným generálnej prokuratúre sťažovateľ požadoval začatie trestného stíhania pre trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 Trestného zákona. Toto trestné oznámenie generálna prokuratúra odstúpila krajskej prokuratúre, ktorá prípisom č. k. 3 KPt 448/14/6600-17 z 25. októbra 2019 podanie vyhodnotila ako ďalší opakovaný podnet a trestné oznámenie bez akéhokoľvek vecného prieskumu odmietla vybaviť.

28. V závere sťažovateľ poznamenáva, že porušovanie jeho základných práv navodzuje u neho stav právnej neistoty. Pociťuje výraznú frustráciu a bezmocnosť z popísanej nečinnosti, nezákonnosti a nespravodlivosti orgánov činných v trestnom konaní. Situácia, v ktorej sa ocitol, mu výrazne sťažuje, resp. znemožňuje vysporiadať si svoje majetkové a nemajetkové pomery. Na jednej strane mu totiž protiprávnym konaním vodiča bola spôsobená ťažká ujma na zdraví s výrazným sťažením ďalšieho spoločenského uplatnenia a na druhej strane je mu nezákonným a nespravodlivým konaním nielenže znemožnené riadne uplatňovanie práva na náhradu škody, ale zároveň nesprávne skutkové závery týkajúce sa jeho údajného zavinenia predmetnej dopravnej nehody z dôvodu jeho údajnej ťažkej opitosti vážnym spôsobom zasiahli a zasahujú do jeho osobnostných práv, najmä do práva na ochranu občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a dobrej povesti, pričom bol

vážnym spôsobom poškodený aj v občianskoprávnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 221/2009, keďže v tomto konaní bol neúspešný práve z dôvodu údajnej ťažkej opitosti v čase dopravnej nehody. Tieto skutočnosti považuje za dostatočný dôvod pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 20 000 €.

29. Sťažovateľ netrvá na nariadení ústneho pojednávania a súhlasí s upustením od neho. Zároveň požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. V konaní, vedeným pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn.: IV/4 GPt 80/11 a v konaní, vedeným pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn.: IV/4 GPt 91/18/1000, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, garantované mu ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie, priznané mu ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhláseného pod č. 209//1992 Zb. a právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, priznané mu ust. čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, porušené bolo.

II. V trestnom konaní, vedeným pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Okresným dopravným inšpektorátom, pod ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008, pre prečin ublíženie na zdraví podľa ust. § 157 ods. 1 Tr. zák., postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Okresného dopravného inšpektorátu a uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 09. 01. 2009, ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008, právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, garantované mu ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie, priznané mu ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhláseného pod č. 209/1992 Zb. a právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, priznané mu ust. čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, porušené bolo.

III. V konaní, vedeným pred Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici pod sp. zn.: 3Kpt 448/14/6600, postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, garantované mu ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie, priznané mu ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhláseného pod č. 209/1992 Zb., porušené bolo.

IV. Prikazuje sa Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, aby vec vedenú pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn.: IV/4 GPt 80/11 a vec vedenú pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. IV/4 GPt 91/18/1000 opätovne prerokovala a rozhodla.

V. Uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 09. 01. 2009, ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Okresnému dopravnému inšpektorátu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

VI. Prikazuje sa Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici, aby vec vedenú pred Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici pod sp. zn.: 3KPt 448/14/6600, opätovne prerokovala a rozhodla.

VII. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť Sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 20.000,00 €, v lehote do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

VIII. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 346,26 €, (pozostávajúce z 2 úkonov právnej služby: 1) Prevzatie a príprava zastupovania 163,33 € tarifná odmena + 9,80 € režijný paušál; 2) spísanie a podanie sťažnosti 163,33 € tarifná odmena + 9,80 € režijný paušál), poukázaním uvedenej sumy v prospech bankového účtu právneho zástupcu Sťažovateľa..., v lehote do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.“

30. Z doplnujúceho podania právneho zástupcu sťažovateľa bez označenia dátumu doručeného ústavnému súdu elektronicky 9. januára 2020 vyplýva, že na výzvu ústavného súdu predkladá rozhodnutia okresného súdu a Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) týkajúce sa občianskoprávneho konania o náhradu škody vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 221/2009.

31. V tejto súvislosti sťažovateľ upriamuje pozornosť ústavného súdu na niektoré aspekty predmetného občianskoprávneho konania.

32. Sudca okresného súdu mu na pojednávaní (mimo protokol) uviedol, že je mu síce ľúto, v akom stave sa sťažovateľ nachádza, ale keďže v čase incidentu mal 2,4 promile alkoholu v krvi, zranenia si v konečnom dôsledku spôsobil sám, a preto mu uplatnené právo na náhradu škody nemôže byť priznané.

33. Sťažovateľ opäť kategoricky vylučuje, že by v rozhodnom čase bol pod takým silným vplyvom alkoholu. V danom čase tieto tvrdenia nebol schopný preukázať a nikto nepripúšťal, že by v procese zisťovania množstva alkoholu v krvi v rámci trestného konania mohlo dôjsť k chybe či vedomej manipulácii. O nezrovnalostiach v lekárskejších správach sa sťažovateľ dozvedel až 24. júla 2018, keď dostal prepúšťaciu správu nemocnice z 18. mája 2008, z ktorej je zrejmé, že bol u neho zistený alkohol v krvi len v množstve 0,38 promile.

34. V rámci občianskoprávneho konania sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podával množstvo návrhov na doplnenie dokazovania, tieto však boli zamietnuté s odôvodnením, že vzhľadom na trvalé následky, ktoré sťažovateľ utrpel, nebolo možné v konaní použiť jeho výsluch, keďže s ním nebolo možné reálne komunikovať s tým, že tento stav je trvalý a že preto akékoľvek úkony, ktorých by sa mal sťažovateľ zúčastniť, by neprinesli do konania žiaden dôkaz, a to či už v pozitívnom alebo negatívnom zmysle.

35. Sťažovateľ vylučuje, že by s ním v priebehu civilného konania nebolo možné komunikovať. Pripúšťa, že po úraze trpel afáziou stredného stupňa (Brocovou afáziou – motorickou). V uvedenom stave pacient počuje reč a rozumie jej, vie, čo chce povedať, ale nedokáže vytvoriť slová a vety, ktoré sú potrebné na vyjadrenie jeho myšlienok. Aj keď mal sťažovateľ v tom čase problém s komunikáciou, pravidelne sa zúčastňoval na pojednávaniach, rozumel ich obsahu a komunikoval so svojím advokátom buď priamo alebo prostredníctvom otca. Keďže však nevedel rozprávať plynule, urobil výpoveď v písomnej forme, ktorú jeho právny zástupca krátkou cestou predložil okresnému súdu v priebehu pojednávania. Okresný súd však túto výpoveď odmietol zaprotokolovať a pri svojom rozhodovaní na ňu neprihliadal. Inými slovami, sťažovateľ nielenže nebol vypočutý vyšetrovateľom v rámci trestného konania, ale jeho právo vyjadriť sa k veci mu bolo upreté aj v občianskom súdnom konaní.

36. Po vrátení veci krajským súdom okresnému súdu bol do konania pribratý znalec Ing. K [REDACTED], ktorý v záveroch znaleckého posudku konštatuje, že vodič mohol zrazeniu zabrániť. Všeobecné súdy však závery tohto posudku nebrali do úvahy s odôvodnením, že znalcovi trvalo vypracovanie znaleckého posudku niekoľko mesiacov a vodič mal iba niekoľko sekúnd na to, aby zrazeniu zabránil.

37. Keďže okresný súd odmietol vykonať rekonštrukciu prípadu a naďalej existovali pochybnosti o správnosti skutkových zistení, otec sťažovateľa požiadal svedka G [REDACTED], aby mu priebeh nehody čo najpodrobnejšie popísal na tvári miesta a z jeho vyjadrenia otec sťažovateľa vyhotovil so súhlasom svedka G [REDACTED] zvukový záznam, z ktorého je zrejmé, že svedok G [REDACTED] si podrobne pamätal priebeh skutkového deja plne v súlade s tým, ako ho vnímal sťažovateľ. Otcovi sťažovateľa presne ukázal miesto, kde vodič spomalil, pribrzd'oval vozidlo bezprostredne pred sťažovateľom a následne ho opätovne akceleroval. Svedok G [REDACTED] konkrétne uviedol: „*Tu pribrzdil a potom zas pridal, ale kto vedel, že Miloš nezastane, ja som nepredvídal takú vec. Ja som si myslel, že zastane, ved' už zastával v podstate, ja som bol v tom, že zastáva a potom zrazu išiel ďalej. Pozerám, že čo? Ja nechápem!*“ Zvukový záznam výpovede svedka G [REDACTED] mal sťažovateľ, samozrejme, v úmysle predložiť ako dôkaz v súdnom konaní, čo mu však opätovne nebolo umožnené. Okresný súd síce svedka G [REDACTED] vyťažil v tom smere, či dal súhlas na vyhotovenie zvukového záznamu jeho tvrdení, no hoci to svedok G [REDACTED] explicitne potvrdil, okresný súd takýto dôkaz nepripustil a samotné výpovede svedkov označil za nedôveryhodné s tým, že nebolo dokázané, či svedkovia vedia správne vnímať čas a vzdialenosť.

II.

Skutkový stav veci

38. Z úradného záznamu vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 zo 14. októbra 2008 vyplýva, že uvedeného dňa telefonicky kontaktoval [REDACTED] [REDACTED], lekárku Národného rehabilitačného centra v Kováčovej, ktorá mu uviedla, že je ošetrojúcou lekárkou sťažovateľa a vôbec neodporúča vykonať s ním procesné úkony, keďže to nedovoľuje jeho fyzický stav (nie je schopný komunikovať, rozprávať). Čo sa týka psychickej stránky sťažovateľa, jeho stav je ešte horší, lebo nevníma bežné veci

a v súvislosti s nehodou si vôbec nič nepamätá. Z lekárskeho hľadiska nie je perspektíva zlepšenia jeho zdravotného stavu, najmä po psychickej stránke do blízkej budúcnosti.

39. Z uznesenia vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 z 9. januára 2009 vyplýva, že trestné stíhanie začaté za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona sa zastavuje, lebo predmetný skutok, za ktorý bolo trestné stíhanie začaté, nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci.

Podľa konštatovania vyšetrovateľa v procese vyšetrovania bolo zabezpečené vyšetrenie krvi sťažovateľa pre účely zistenia prítomnosti alkoholu a je preukázané, že sťažovateľ ako chodec bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu v rozsahu 2,4 promile v krvi. Zisťoval sa tiež jeho zdravotný stav s tým, že nie je schopný vzhľadom na súčasnú zdravotnú diagnózu sa k priebehu a okolnostiam dopravnej nehody vyjadriť a podľa stanoviska lekárov ani v budúcnosti nebude schopný sa k vzniku a priebehu dopravnej nehody vyjadriť. Boli vypočutí ako svedkovia vodič, G [REDACTED] a V [REDACTED], pričom z ich výpovedí vyplýva, že sťažovateľ po spozorovaní vozidla vodiča prešiel do stredu cesty, mal rozťahnuté ruky a aj v čase, keď sa mu vozidlo snažilo vyhnúť prejdením do protismeru, pokračoval stále v chôdzi oproti vozidlu, pričom k zrážke došlo v protismernom pruhu vozovky v smere jazdy vozidla. Znalec Ing. Z [REDACTED] vyhodnotil konanie vodiča z technického hľadiska ako správne, keďže zrážke so sťažovateľom nemohol zabrániť, lebo po spozorovaní sťažovateľa vo svojom jazdnom pruhu v snahe obísť ho prešiel s vozidlom do protismeru a na to, že sťažovateľ pokračoval v chôdzi v strede vozovky, reagoval vodič intenzívnym brzdením, pričom k zrážke došlo pri rýchlosti 5 km/h. Rýchlosť jazdy vodiča v čase reakcie bola približne 37 km/hod. V závere posudku určil znalec ako príčinu dopravnej nehody nesprávny spôsob chôdze sťažovateľa po vozovke.

Podľa názoru vyšetrovateľa z vykonaného vyšetrovania je zrejmé, že dopravnú nehodu zavinil svojím konaním sťažovateľ, a to tým, že sa nesprávne pohyboval po vozovke a vytvoril vodičovi prekážku, čím je zároveň preukázané, že vodič nenesie žiadnu zodpovednosť na vzniku dopravnej nehody a nezistilo sa ani žiadne porušenie zákona.

40. Z podania sťažovateľa z 23. septembra 2011 označeného ako „*Podnet na opätovné prešetrenie dopravnej nehody*“ adresovaného generálnej prokuratúre vyplýva, že sťažovateľ sa ako poškodený v rámci trestného konania nemohol brániť a vyjadrovať sa

k skutku, a to vzhľadom na závažné poranenia, v dôsledku ktorých bol v stave bezprostredného ohrozenia života. S odstupom času v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 221/2009 týkajúcom sa náhrady škody boli zistené nové skutočnosti. Z výpovedí svedkov V [REDACTED] a G [REDACTED] vyplynulo, že vodič mohol dopravnej nehode zabrániť, mal čas aj priestor, aby motorové vozidlo zastavil, dokonca jedna zo svedkýň uviedla, že počula zahučať motor následne potom, keď vodič motorové vozidlo spomalil. Z nového znaleckého posudku Ing. K [REDACTED] vyplynulo, že vodič mohol vidieť vstup sťažovateľa do vozovky, z konečnej polohy vozidla nie je rozpoznateľný ďalší vyhýbací manéver vozidla, pričom pohyb sťažovateľa na vozovke vyhodnotil vodič ako nebezpečný a intenzívnym brzdením mohol zrážke predísť. V pôvodnom konaní nebola vykonaná rekonštrukcia ani obhliadka na mieste samom, a preto aj podklady pre znalca v trestnom konaní neboli postačujúce.

41. Z prípisu okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 311/08-19 z 8. novembra 2011 adresovaného právnomu zástupcovi sťažovateľa vyplýva, že jeho podnet z 23. septembra 2011 adresovaný generálnej prokuratúre bol odložený ako nedôvodný. Podľa názoru prokurátora okresnej prokuratúry svedkovia uvádzaní v podnete boli vyšetrovateľom vypočutí a zhodne uviedli, že všetci traja (G [REDACTED], V [REDACTED] a sťažovateľ) išli po miestnej komunikácii a keď sťažovateľ zbadal oproti idúce vozidlo, prešiel do stredu vozovky, rozťahol obidve ruky a vykrikol „Miloš stoj“. Svedok G [REDACTED] dokonca potvrdil, že sťažovateľ toto neurobil prvýkrát, lebo už viackrát vybehol do cesty a snažil sa zastaviť oproti idúce vozidlo. Vodič sa chcel sťažovateľovi vyhnúť, preto išiel s vozidlom vľavo do protismeru, na čo sťažovateľ reagoval tak, že pokračoval v chôdzi oproti vozidlu a následne došlo k ich vzájomnému kontaktu v protismernej časti cesty. Keďže svedecké výpovede boli uskutočnené v krátkom časovom odstupe po dopravnej nehode, nie je potrebné svedkov opätovne vypočúvať s odstupom tri a pol roka. Požiadavku na vypracovanie nového znaleckého posudku, resp. na vypočutie znalca Ing. K [REDACTED] (ktorý vypracoval znalecký posudok pre potreby okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 221/2009), považuje prokurátor za nadbytočnú a nepotrebnú, lebo zo záverov znalca Ing. Z [REDACTED] jednoznačne vyplýva, ako došlo k dopravnej nehode. Tento znalec vypracoval časovú analýzu nehodového deja a z jeho posudku vyplýva, že vodič z technického hľadiska zrážke

so sťažovateľom z miesta reakcie pri rýchlosti asi 37 km/h zabrániť nemohol, pričom technika a spôsob jeho jazdy boli správne. Vodič reagoval včas a správne intenzívnym brzdením, keď v snahe zabrániť vzájomnej zrážke prešiel do protismerného jazdného pruhu, vychádzajúc z informácie, že sťažovateľ pokračuje v presune a nachádza sa pri strede vozovky. Sťažovateľ ešte asi 1 sekundu pred zrážkou, keď už musel počuť, že vozidlo brzdí, mohol zastaviť na vozovke a k zrážke by nedošlo.

42. Zo žiadosti sťažovateľa o preskúmanie postupu prokurátora z 23. novembra 2011 adresovanej krajskej prokuratúre vyplýva, že sa nestotožňuje so stanoviskom a závermi okresnej prokuratúry. Pre objektívne posúdenie dopravnej nehody bolo nevyhnutné vykonať rekonštrukciu a následne podať znalecký posudok, ale aj stanoviť vstupné údaje potrebné pre objektívne vyhotovenie znaleckého posudku, prípadne odstrániť rozpory v jednotlivých svedeckých výpovediach. Vyšetrovateľ nezaznamenal všetky potrebné informácie o dopravnej nehode, keďže nebolo zakreslené miesto, kde sa nachádzali chodci, keď uvideli vozidlo, miesto a vzdialenosť, kde sa nachádzalo vozidlo, keď vodič chodcov uvidel, miesto, kde sa nachádzali a akú vzdialenosť prešli dvaja svedkovia kráčajúci pri spozorovaní vozidla vedľa sťažovateľa, neboli tiež zaznamenané smer a vzdialenosť, ktorú prešiel chodec od spozorovania vozidla po zrážku, ale ani miesto, kde ku zrazeniu sťažovateľa došlo. Keďže znalec Ing. Z. [REDAKOVANÉ] tieto potrebné informácie nemal, nedá sa ani vedieť, ako si zabezpečil údaje o mieste, kde sa nachádzali traja chodci, keď vozidlo uvideli, ako určil údaj, 5,6 metrov pred zrážkou, hoci chodci sa v skutočnosti nachádzali 3 metre za konečným postavením vozidla (rozdiel viac ako 8 metrov), vzdialenosť, kde sa nachádzalo vozidlo, keď vodič chodcov uvidel, stanovil na 40 metrov, hoci v skutočnosti to bolo 90 metrov (rozdiel 50 metrov), miestom, kde sa nachádzali dvaja svedkovia, sa nezaoberal (v skutočnosti sa nachádzali 10 metrov pred zrážkou a túto vzdialenosť prešli za približne 10 sekúnd), z čoho by sa dalo určiť, že od spozorovania vozidla po zrážku prešlo viac ako 10 sekúnd. Sťažovateľ podrobne konštatuje aj ďalšie skutkové nezrovnalosti. Osobitne zdôrazňuje, že svedkovia na pojednávaní okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 221/2009 uviedli, že vodič najskôr pribrzdil a potom približne 10 metrov pred zrážkou znovu pridal a nasmeroval vozidlo na sťažovateľa, čomu nasvedčuje aj brzdná dráha a konečné postavenie vozidla. Tieto skutočnosti by mohol potvrdiť aj

sťažovateľ, keďže vzhľadom na postupné zlepšenie zdravotného stavu sa rozpamätáva na niektoré detaily tesne pred úrazom.

43. Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. 3 KPt 599/11-12 z 11. januára 2012 adresovaného právnenému zástupcovi sťažovateľa vyplýva, že je reakciou na „*Opakovaný podnet*“ sťažovateľa z 23. novembra 2011. Podľa názoru krajskej prokuratúry k rozporom v znaleckých posudkoch Ing. Z [REDACTED] a Ing. K [REDACTED] treba uviesť, že Ing. K [REDACTED] na pojednávaní okresného súdu 2. februára 2011 uviedol, že vodič sa nechoval laxne už tým, že vybočoval zo svojho smeru jazdy, teda bežným spôsobom sa snažil vyhnúť prekážke. Zo smeru jazdy vybočil dostatočne zavčasu, reagoval vyhýbacím manévrom, ktorý znalec Ing. K [REDACTED] považuje za správny. Na základe uvedeného možno ustáliť, že sťažovateľom namietané rozpory v znaleckých posudkoch nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na rozpory vo svedeckých výpovediach, bolo potrebné dospieť k záveru, že jediným rozporom bola skutočnosť, že svedkyňa V [REDACTED] na pojednávaní konanom okresným súdom 11. januára 2010 uviedla, že v motorovom vozidle zahučal motor a potom došlo k zrážke. Túto skutočnosť svedkyňa v prípravnom konaní vo svojej výpovedi 23. júna 2008 neuviedla. K tejto skutočnosti sa vyjadril na pojednávaní konanom 2. februára 2011 aj znalec Ing. K [REDACTED] a uviedol, že podľa jeho názoru zahučanie motorového vozidla je bežná technická záležitosť a stáva sa z rôznych dôvodov. Aj skúseným vodičom sa stáva, že pri manipulácii s brzdou, spojku a plynovým pedálom dôjde k zahučaniu motora a táto skutočnosť nemá zastrášovací účinok. Normálna reakcia vodiča je, že pri rizikovej situácii stláča pedál spojky a brzdový pedál. Predmetná situácia bola vysoko kritická a vodič tzv. „skočil na brzdu“. Lahko sa môže stať, že keď skočíme na brzdu, stlačí sa aj spojkový pedál, takže motor ide bez problémov do otáčok a môže spôsobiť zahučanie motora. To sú normálne reakcie, každý vodič v kritickej situácii stlačí spojku – brzdu. Príčin zahučania motora môže byť niekoľko, ale vysvetlenia môžu byť aj iné ako zastrášovacie. Zahučanie motora nemalo vplyv na zrýchlenie vozidla, pretože podľa názoru znalca v tom čase už bol stlačený spojkový pedál a vozidlo brzdilo, lebo zanechalo stopy. Svedok G [REDACTED] vo svojej výpovedi na pojednávaní okresného súdu 23. februára 2011 na otázku o zvyšovaní obrátok motora uviedol, že počul, že sa niečo také hovorilo, ale on sám nemôže potvrdiť, že by vnímal

zvýšenie obrátok motora, bol vo vzdialenosti asi 6 metrov od motorového vozidla a žiadne zvýšenie obrátok motora nepočul.

44. Z podania právneho zástupcu sťažovateľa zo 7. mája 2012 označeného ako „*Podnet na opätovné prešetrenie dopravnej nehody*“ adresovaného generálnej prokuratúre vyplýva, že podáva nový podnet z dôvodu, že získal znalecký posudok Ing. H [REDACTED] z odboru cestnej dopravy. Vyplýva z neho, že vodič reagoval na sťažovateľa neprímerane a jeho nesprávnu reakciu treba považovať za technickú príčinu dopravnej nehody s tým, že išlo aj o nesprávnu techniku jazdy vodiča a znalecký posudok definuje aj okolnosti, za ktorých by vodič mohol dopravnej nehode zabrániť.

45. Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/4 GPt 80/11-13 zo 4. júla 2013 adresovaného právnemu zástupcovi sťažovateľa vyplýva, že sa ním reaguje na urgenciu právneho zástupcu sťažovateľa zo 6. mája 2013, ktorou sa dožadoval oznámenia výsledku prešetrenia podania sťažovateľa zo 7. mája 2012. Podanie bolo vyhodnotené ako ďalší opakovaný podnet podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre. V podaní bol za novú skutočnosť označený znalecký posudok Ing. H [REDACTED]. Podľa názoru generálnej prokuratúry však tento znalecký posudok nebolo možné vyhodnotiť ako novú skutočnosť. Vo veci boli vyhotovené aj ďalšie dva znalecké posudky, a to Ing. K [REDACTED] a Ing. Z [REDACTED]. Ich porovnaním a tiež s dôrazom na ďalšie dôkazy treba dospieť k záveru, že vykonaným vyšetrovaním boli zabezpečené všetky dostupné a reálne možné dôkazy, ktorých vyhodnotenie neumožňovalo urobiť vo veci iný záver, ako ten, ktorý deklaroval a podrobne zdôvodnil vyšetrovateľ v uznesení o zastavení trestného stíhania. Znalecký posudok Ing. H [REDACTED] je listinným dôkazom vyhotoveným na objednávku sťažovateľa, ktorý bol urobený až po právoplatnom skončení veci. Môže byť hodnotený ako skutočnosť spôsobilá prispieť ako prípadný argument v diskusii o právnej polemike k možným spôsobom procesného hodnotenia danej trestnej veci, ale nie ako jednoznačný dôkaz o nezákonomnom postupe orgánov činných v trestnom konaní a nesprávnom rozhodnutí vo veci.

46. Z podania sťažovateľa z 3. septembra 2018 označeného ako „*Oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu*“ adresovaného okresnej prokuratúre vyplýva, že predkladá znalecký posudok Ing. M [REDACTED] a vzhľadom na jeho obsah vyslovuje

presvedčenie, že by mal viesť k vydaniu rozdielneho rozhodnutia v trestnej veci. Zo znaleckého posudku je možné vyvodit', že tvrdenia vodiča o rozhodujúcich skutočnostiach nie sú v súlade so zabezpečenými dôkazmi z miesta dopravnej nehody.

47. Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/4 GPt 91/18/1000-6 z 20. júna 2019 adresovaného sťažovateľovi vyplýva, že ani ďalší (v poradí štvrtý) znalecký posudok nie je skutočnosťou, ktorá by mala význam pre zmenu dosiaľ zistených skutkových okolností. Verzie vyhodnocované Ing. M. [REDAKOVANÉ] sú spracované podľa výpovedí svedkov jednak z trestného konania a jednak z čiastočne pozmenených výpovedí v občianskom súdnom konaní v rozmedzí jedného až troch rokov od nehody (čo je nutné pri vyhodnotení ich hodnovernosti zohľadniť). Z tohto dôvodu znalec popísal možnosti priebehu nehody a správania jednotlivých účastníkov vo viacerých verziách, pričom za technicky prijateľnú považoval nielen verziu podľa vyjadrenia sťažovateľa, ale tiež verziu vodiča, ktorá viedla k zistenému záveru aj pôvodného znalca Ing. Z. [REDAKOVANÉ]. Nie je to teda posudok, ktorý by jednoznačne spochybnil pôvodné znalecké skúmanie, pričom navyše ide len o jeden z dôkazov.

48. Zo žiadosti o vyhotovenie odpisu, výpisu, kópie zo spisu uloženého v Registratúrnom stredisku Fakultnej nemocnice s poliklinikou [REDAKOVANÉ] z 24. júla 2018 vyplýva, že sťažovateľ požiadal o vyhládanie záznamu z prepúšťacej správy z anesteziologicko-resuscitačného oddelenia z nemocnice.

49. Z prepúšťacej správy nemocnice pravdepodobne z 18. mája 2008 (dátum nie je celkom čitateľný) vyplýva, inter alia, že u sťažovateľa bol zistený „etylalkohol 0,38 ‰“. Tento údaj je dopísaný v rubrike „LAB. VYŠ“ rukou ako posledný údaj.

50. Z podania právneho zástupcu sťažovateľa z 11. septembra 2019 označeného ako „Ďalší opakovaný podnet na preskúmanie zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní“ adresovaného generálnej prokuratúre vyplýva, že požaduje zrušenie uznesenia vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania a poukazuje na prepúšťaciu správu z nemocnice z 18. mája 2008, podľa ktorej bol u neho v deň dopravnej nehody zistený alkohol v krvi v množstve iba 0,38 promile, čo vzbudzuje vážne pochybnosti o zákonnosti postupu

orgánov činných v trestnom konaní a vytvára presvedčenie, resp. podozrenie, že neznáma osoba pravdepodobne neoprávnene manipulovala, resp. falšovala, či pozmeňovala a marila dôkazy rozhodujúce pre trestné konanie, čo viedlo k nesprávnemu skutkovému záveru o tom, že sťažovateľ bol v čase dopravnej nehody v ťažkom stupni opitosti.

51. Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/4 GPt 91/18/1000-9 z 8. októbra 2019 adresovaného právnomu zástupcovi sťažovateľa vyplýva, že podanie sťažovateľa z 11. septembra 2019 je opakovaným podaním, pričom naposledy bol sťažovateľ o výsledku preskúmania veci upovedomený prípisom z 20. júna 2019. Skutočnosti uvedené v podaní ako nové nie sú dôvodom na zmenu doterajších rozhodnutí a stanovísk. Generálna prokuratúra bola pri predchádzajúcich podaniach oboznámená so všetkými znaleckými posudkami z odboru cestnej dopravy vrátane štvrtého posudku Ing. M. [REDACTED], ako aj s výpoveďami svedkov v civilnom konaní.

52. Z podania sťažovateľa z 11. septembra 2019 označeného ako „*Oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin*“ adresovaného generálnej prokuratúre vyplýva, že vzhľadom na sťažovateľom novozískanú prepúšťiaciu správu z nemocnice z 18. mája 2008 žiada preveriť, či nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa ustanovenia § 344 Trestného zákona, prípadne iných trestných činov s tým, aby v kladnom prípade boli vyvozené zákonné trestnoprávne dôsledky.

53. Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. 3 KPt 448/14/6600-17 z 25. októbra 2019 adresovaného sťažovateľovi vyplýva, že podanie z 11. septembra 2019 je ďalším opakovaným podnetom vo veci, ktorá už bola niekoľkokrát preskúmaná zo strany krajskej prokuratúry, ako aj generálnej prokuratúry, pričom neboli zistené žiadne procesnoprávne či hmotnoprávne pochybenia zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Je potrebné tiež uviesť, že trestné stíhanie vodiča neprichádza do úvahy, lebo trestnosť činu zanikla uplynutím premlčacej doby.

54. Pre posúdenie premlčateľnosti trestnosti činu uplynutím premlčacej doby ústavný súd celkom výnimočne pristúpil k preskúmaniu rozhodnutí okresného súdu č. k.

4 C 221/2009-135 z 15. júna 2011 a krajského súdu č. k. 15 Co 228/2011-160 z 18. januára 2012 v občianskoprávných konaniach o náhradu škody.

55. Z rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 221/2009-135 z 15. júna 2011 vyplýva, že ním bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti poisťovni o náhradu škody z ublíženia na zdraví.

Podľa konštatovania okresného súdu nie je sporné, že 18. mája 2008 o 17.15 h došlo v obci [REDAKOVANÉ] pri miestnej predajni Konzum k dopravnej nehode osobného motorového vozidla vedeného vodičom a sťažovateľom, a to tak, že vodičovi pred vozidlo pri prechádzaní úseku pri miestnej predajni Konzum z neznámych príčin náhle vošiel sťažovateľ, pri tom došlo k ich kontaktu a sťažovateľ utrpel ťažké poranenia s trvalými následkami. Kým u vodiča použitie alkoholu zistené nebolo, zatiaľ u sťažovateľa bolo zistené v krvi 2,4 promile alkoholu. Nie je sporné ani to, že pre tento skutok vedené trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví bolo uznesením vyšetrovateľa z 9. januára 2009 zastavené s tým, že predmetný skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Pri zastavení trestného stíhania sa vychádzalo z toho, že konanie vodiča bolo posúdené ako správne s tým, že zrážke so sťažovateľom ako chodcom nemohol zabrániť, lebo po spozorovaní sťažovateľa vo svojom jazdnom pruhu v snahe obísť ho prešiel s vozidlom do protismeru a na situáciu, keď vodič pokračoval v chôdzi v strede vozovky, reagoval intenzívnym brzdením a príčinou nehody bol nesprávny spôsob chôdze sťažovateľa po vozovke.

Podľa ďalšieho konštatovania okresného súdu miesto dopravnej nehody je dobre zistiteľné na satelitnej mape zobrazenej v znaleckom posudku. Okrem sťažovateľa sa po miestnej komunikácii v tom čase spolu s ním pohybovali i svedkovia V [REDAKOVANÉ] a G [REDAKOVANÉ]. Pohybovali sa ako skupina vedľa seba pri ľavom okraji cesty. Pred miestnou predajňou Konzum zbadali prichádzajúce vozidlo AUDI. Sťažovateľ, ktorý bol v tom čase v značnom stupni opitosti, chcel vozidlo zastaviť. Svedkovia V [REDAKOVANÉ] a G [REDAKOVANÉ] potvrdili skutočnosť, že sťažovateľ sa z krajnice od nich oddelil a vstupoval do jazdy prichádzajúceho motorového vozidla. Chôdzou ku stredu cesty a gestikuláciou sa snažil vodičovi naznačiť, aby motorové vozidlo zastavil. Svedkovia V [REDAKOVANÉ] a G [REDAKOVANÉ] detaily stretu motorového vozidla so sťažovateľom nevideli, pretože v tom čase boli k tejto situácii otočení chrbtom. Nie je sporné, že vodič sa snažil stretu predísť vyháňaním sa sťažovateľovi, a to vybočením

vozidla vľavo. Pri výjazde z ľavotočivej zákruty už vozidlo jazdilo v strednej až ľavej časti cesty, teda v protismere. Pokračovaním v chôdzi sa však sťažovateľ dostal do koridoru pohybu vozidla. Pri krátkej vzdialenosti medzi vozidlom a sťažovateľom nebolo pre zabránenie nehody postačujúce ani intenzívne brzdenie vozidla. Ďalšie vyhýbanie sa stretu mohlo byť pre vodiča tiež rizikové, pretože by sa pohyboval tesne pri okraji cesty v protismere. K stretu vozidla a sťažovateľa došlo v protismernom jazdnom pruhu. Keďže sťažovateľ pokračoval v chôdzi, vodič na kritickú situáciu reagoval vo vzdialenosti približne 3,6 metrov pred miestom stretu prudkým brzdením. Tesne pred brzdením sa vozidlo pohybovalo rýchlosťou približne 31 km/hod. Za predpokladu reakčného času vozidla v trvaní 1 sekundy reagoval vodič podľa názoru znalca na vzniknutú situáciu približne 12,5 metra pred miestom stretu. V čase intenzívneho brzdienia došlo k stretu vodiča a sťažovateľa. Vyhýbací manéver vodiča a intenzívne brzdenie vyvracajú tvrdenie právneho zástupcu sťažovateľa o tom, že vodič sťažovateľa zrazil úmyselne. Znalec Ing. K. [REDAKOVANÉ] v znaleckom posudku konštatoval, že vodič vyhýbacím manévrom vľavo reagoval dostatočne zavčasu na pohyb chodcov vrátane sťažovateľa. Ďalší pohyb sťažovateľa oproti vozidlu trvajúci približne 2,3 sekundy nebol vodičom vyhodnotený ako nebezpečný a ohrozujúci. V tom čase sa reakciou dalo stretu sťažovateľa a vozidla predísť. Treba však pripomenúť, že sťažovateľovi ako chodcovi nešlo o to, aby opustil koridor vozidla a vyhol sa stretu, lebo skôr išlo o neopodstatnené zastavovanie vozidla. Podľa vyjadrenia znalca následný pohyb sťažovateľa do stredu cesty mohol a mal byť vyhodnotený vodičom ako nebezpečný, pričom intenzívnym brzdením sa dalo predísť stretu vozidla a sťažovateľa. Vozidlo by bolo zastavilo pred miestom stretu.

Podľa názoru okresného súdu hranice okolností, ktoré vodič môže, resp. nemôže predvídať, nemožno vymedzovať len v hypotetickej rovine (pretože potom by musel predvídať v podstate čokoľvek), ale je potrebné vždy vychádzať z existujúcich objektívnych okolností vyplývajúcich z určitej dopravnej situácie, ktorá môže byť charakterizovaná celým radom faktorov (napr. určitým miestom, povahou komunikácie, správaním ďalších účastníkov cestnej premávky a pod.). Takéto okolnosti vníma vodič svojimi zmyslami a môže ich potom hodnotiť podľa svojich vodičských znalostí i ďalších subjektívnych dispozícií. Okrem miery povinnej opatrnosti vyplývajúcej z pravidiel cestnej premávky existuje i subjektívne vymedzenie spočívajúce v miere opatrnosti, ktorú je vodič schopný

vynaložiť v konkrétnom prípade. Zo znaleckého posudku i z výpovede znalca vyplýva, že vodič mal len 3 sekundy na to, aby reagoval. Znalcovi trvalo vypracovanie znaleckého posudku niekoľko mesiacov, mal odborné technické vedomosti, neustále sa zaoberá dopravnými nehodami, používa odbornú literatúru a simulačný program na zistenie priebehu a zdokumentovanie dopravnej nehody. Takéto odborné znalosti nemôže nikto od bežného vodiča vyžadovať.

Sťažovateľ sa v priebehu dokazovania prostredníctvom svojho právneho zástupcu bránil tým, že tesne pred stretom s motorovým vozidlom došlo k zahučaniu motora, čo vyhodnotil ako úmysel vodiča spôsobiť dopravnú nehodu. Vodič takéto tvrdenie sťažovateľa popieral. Zahučanie motorového vozidla nepočul ani bezprostredný svedok G [REDACTED]. O zahučaní vypovedala len svedkyňa V [REDACTED], ktorá však charakter zahučania nevedela popísať. Znalec sa vyjadril aj k tejto okolnosti a potvrdil, že pri intenzívnom brzdení sa môže stať, že sa stlačí spojkový pedál, takže motor ide do otáčok a môže spôsobiť zahučanie. Keďže vozidlo zanechalo stopy, bol stlačený spojkový pedál a brzdlilo. Zahučanie nemalo vplyv na zrýchlenie motorového vozidla, ale ani iný vplyv na vznik dopravnej nehody. Ani v hypotetickej rovine sa nepreukázalo tvrdenie sťažovateľa o úmyselne spôsobenej dopravnej nehode. Svedkyňa V [REDACTED] a vodič potvrdili tú skutočnosť, že sťažovateľ asi 15 až 20 minút pred touto dopravnou nehodou na inom, a to rovnom úseku cesty v inej časti obce, vstúpil do jazdy motorového vozidla vodiča a v tomto prípade došlo k zastaveniu motorového vozidla a nešlo o nebezpečnú situáciu. Vodič sťažovateľovi dohovárал, aby takéto situácie nevytváral.

Účastníkom cestnej premávky bol popri vodičovi aj sťažovateľ ako chodec. Účastník cestnej premávky je povinný okrem všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka dodržiavať aj pravidlá cestnej premávky, správať sa disciplinovane, ohľaduplne, aby nedošlo k ohrozeniu bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Chodec sa pred vstupom na vozovku musí presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva. Len čo vstúpi na vozovku, nesmie sa tam bezdôvodne zdržiavať ani zastavovať.

Z vykonaného dokazovania považuje okresný súd za preukázané, že sťažovateľ ako chodec pod značným vplyvom alkoholických nápojov úmyselne vstúpil na vozovku slúžiacu predovšetkým na premávku motorových vozidiel, a to v čase, keď videl prichádzať motorové vozidlo. Je dokázané, že sťažovateľ nevytvoril pasívnu prekážku cestnej

premávky, ale naopak, aktívne vstupoval do jazdnej dráhy motorového vozidla aj v čase, keď sa mu vodič snažil vyhnúť do protismeru a aj keď zastavoval motorové vozidlo. Sťažovateľ dokonca zrýchlil chôdzu v smere vyhýbajúceho sa manévru vodiča. Za tohto stavu (aj keď vodič okamžite a bezprostredne reagoval zmenou smeru a brzdením) stret motorového vozidla so sťažovateľom bol už neodvratiteľný. Okresný súd považuje za dokázané, že vodič nevedel a nemohol predpokladať, že sťažovateľ bude úmyselne zrýchľovať svoju chôdzu aj napriek tomu, že menil smer jazdy a znižoval rýchlosť motorového vozidla. Nebyť tejto aktívnej a úmyselnej činnosti sťažovateľa ako podnapitej osoby nebolo by došlo k stretu s motorovým vozidlom. V aktívnej činnosti sťažovateľa treba vidieť jeho výlučné zavinenie na spôsobenej škode, ktorú si preto znáša sám. Preto bolo potrebné žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

Napokon okresný súd vyslovuje názor, že dôkaz rekonštrukciou sa vykoná, ak má byť napodobená situácia a okolnosti, za ktorých bol spáchaný trestný čin, resp. ak ide o takú situáciu a okolnosti, ktoré majú podstatný význam pri preverovaní výpovedí, ak iné dôkazy nepostačujú na objasnenie veci. Výpoveď sťažovateľa v tomto prípade nie je možné preveriť, pretože vzhľadom na trvalé zdravotné následky tento nie je schopný komunikovať. Výpovede svedkov neboli ničím spochybnené a detailný priebeh nehody bol vypracovaný znalcom Ing. K. [REDAKOVANÉ] s pomocou simulačného programu V CRASH. Z týchto dôvodov nebolo návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania vykonaním rekonštrukcie vyhovené.

56. Z rozsudku krajského súdu č. k. 15 Co 228/2011-160 z 18. januára 2012 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu.

Podľa konštatovania krajského súdu proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ, ktorý požadoval zmenu rozsudku s tým, aby bolo jeho žalobe vyhovené. Poukázal na výsledok znaleckého dokazovania, podľa ktorého jeho následný pohyb do stredu cesty mohol a mal byť vyhodnotený vodičom ako nebezpečný, pričom intenzívnym brzdením sa dalo predísť stretu motorového vozidla s ním. Okresný súd tieto skutočnosti síce uvádza, ale nesprávne ich vyhodnotil tak, že vodič nemohol predvídať čokoľvek. Sťažovateľ poukazuje na to, že rozhodujúce je len objektívne posúdenie otázky, či bolo za daných podmienok možné zo strany vodiča stretu so sťažovateľom zabrániť, najmä či vodič mal za daných okolností objektívnu možnosť zvoliť na predídenie dopravnej

nehody ešte účinnejšie prostriedky. Sťažovateľ je toho názoru, že vodičovi nevytvoril náhlu prekážku. Stretu so sťažovateľom vodič mohol zabrániť hlavne intenzívnym brzdením aj zo vzdialenosti 12,5 metra, keď začal na kolíznu situáciu reagovať. 15 – 20 minút pred nehodou došlo k tomu, že vodič zastavil a sťažovateľovi dohovárať, pričom podľa názoru sťažovateľa vodič situáciu psychicky opätovne nezvládol a reagoval skratovo, čo možno považovať za nepriamy úmysel. Neopodstatnené zastavovanie vozidla sťažovateľom totiž v žiadnom prípade nebolo dôvodom na jeho zrazenie, a to bez ohľadu na to, či bol alebo nebol opitý. Vodič mohol reagovať už vo vzdialenosti 25 metrov od miesta stretu, a preto liberácia vodiča neprichádzala do úvahy. Intenzívnym brzdením sa dalo stretu sťažovateľa s vozidlom predísť. V súlade s názorom znalca pohyb sťažovateľa do stredu cesty mal a mohol vodič vyhodnotiť ako nebezpečný.

Podľa názoru krajského súdu hodnotenie dôkazov zo strany okresného súdu sa javí ako konštruktívne a logické. Zo strany vodiča sa nepreukázalo porušenie právnych predpisov týkajúcich sa prevádzky motorového vozidla. Na konkrétnu situáciu (keď sťažovateľ pod vplyvom alkoholu neustále vstupoval do jazdnej dráhy motorového vozidla, a to aj počas plynulého úkonu vyhýbania sa sťažovateľovi) nemohol reagovať predvídavo, nemohol predpokladať, že sťažovateľ ako chodec bude neustále meniť smer chôdze, a to vždy v ústrety motorovému vozidlu i napriek tomu, že toto vošlo už do protismerného jazdného pruhu, do ktorého vstúpil aj sťažovateľ a kde došlo ku zrážke. Práve táto aktívna a nepredvídateľná činnosť sťažovateľa bola základom pre vznik dopravnej nehody, pri ktorej došlo k poškodeniu zdravia sťažovateľa. Došlo tak síce ku škode vyvolanej osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, avšak táto škoda nebola spôsobená konkrétnymi okolnosťami majúcimi pôvod v samotnej prevádzke motorového vozidla. Sťažovateľ si škodu spôsobil výlučne sám nezodpovedným a nepredvídateľným konaním pod vplyvom alkoholu, a preto okresný súd správne rozhodol, keď žalobu v plnom rozsahu zamietol.

K subjektívnemu hodnoteniu konania vodiča sťažovateľom je potrebné uviesť, že vodič (tak ako to uvádzal aj znalec) pohyb sťažovateľa oproti vozidlu nehodnotil ako nebezpečný a ohrozujúci. Preto síce teoreticky pri zastavení motorového vozidla by nedošlo k zrážke, ale vodič reagoval primerane, snažil sa obísť vzniknutú prekážku, pričom práve objekt tvoriaci prekážku (bez ohľadu na to, či ide o človeka, zviera, prípadne pohybujúce sa teleso) vybočil zo svojho koridoru pohybu a vošiel do jazdnej dráhy motorového vozidla,

ktoré sa dostalo až do protismeru v úmysle vyhnúť sa, kde došlo k zrážke. Práve túto objektívnu skutočnosť je možné považovať za náhodnú a nepredvídateľnú, pretože vodič ani pri vyvinutí všetkého úsilia nemohol predpokladať, že sťažovateľ sa zachová tak iracionálne a nepredvídateľne a že napriek úsiliu vyhnúť sa mu vojde do jeho jazdnej dráhy. V žiadnom prípade tiež nie je možné uvažovať tým smerom, ako to naznačoval sťažovateľ v odvolaní, a to že u vodiča došlo k skratovému konaniu a k úmyselnému zrazeniu. Tejto domnienke nesvedčí žiaden z vykonaných dôkazov vrátane výsluchov svedkov a znaleckého dokazovania. Zahučanie motorového vozidla, ktoré vo svojej výpovedi uviedla svedkyňa V [REDACTED], nepreukazuje túto skutočnosť a spochybnil ju aj znalec pri svojom výsluchu na pojednávaní. Pokiaľ sťažovateľ v odvolaní poukazoval na to, že obdobný incident sa stal 15 – 20 minút pred dopravnou nehodou, práve uvedená skutočnosť preukazuje, že zo strany sťažovateľa nedochádzalo k dôvodnému zastavovaniu motorového vozidla, preto vodič nemal ani dôvod predpokladať, že je potrebné zastať vzhľadom na konanie sťažovateľa na ceste. Pokiaľ vodič aj mal vedomosť o tom, že sťažovateľ je opitý, nemohol predpokladať, že sa bude chovať tak nevyspytateľne a napriek úsiliu ho obísť v dostatočnej vzdialenosti prechodom až do protismeru, mu sťažovateľ vstúpi do jazdnej dráhy. Vznik škody si sťažovateľ svojím konaním zavinil výlučne sám, pričom úvaha okresného súdu a jeho hodnotenie dôkazov, podľa ktorých sa vodič na spôsobenej škode nepodieľal, sú dostatočne presvedčivé. Preto krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

III.

Relevantná právna úprava

57. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

58. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

59. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti s poukazom na konštantnú judikatúru ústavného súdu

A. Vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 a jeho uzneseníu z 9. januára 2009 a postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 KPt 448/14/6600

60. Na prerokovanie tých častí ústavnej sťažnosti, ktoré pre porušenie čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru smerujú proti postupu vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-29/DI-ZH-2008 a jeho uzneseníu z 9. januára 2009, resp. pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru smerujú proti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 KPt 448/14/6600, nie je daná právomoc ústavného súdu.

61. Podľa ustanovenia § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

62. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

63. V danom prípade proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania bola prípustná jednak sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ale aj podnet príslušnému prokurátorovi podľa zákona o prokuratúre, aby postup a rozhodnutie vyšetrovateľa preskúmal a nariadil vykonanie potrebnej nápravy. Tým je v časti týkajúcej sa postupu a uznesenia vyšetrovateľa vylúčená právomoc ústavného súdu. I keď je pravdou, že v danom prípade právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu voči postupu a uzneseniu vyšetrovateľa nemal všeobecný súd, ale prokurátor (ktorého za nezávislý orgán súdnej moci považovať nemožno), je potrebné ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj ustanovenie § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde aj tak aplikovať, keďže jasne a jednoznačne zakotvuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, a to v tom zmysle, že právomoc ústavného súdu vzniká iba potom, čo iné zákonné prostriedky nápravy porušenia označených práv už boli dotknutým subjektom neúspešne využité.

64. Treba dodať, že hoci sťažovateľ proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania sťažnosť ako riadny opravný prostriedok nepodal (vzhľadom na zdravotný stav na to nebol podľa všetkého spôsobilý), neskôr využil možnosť podania podnetu príslušnému prokurátorovi.

65. Obdobne proti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 KPt 448/14/6600 sa sťažovateľ mohol brániť podnetom na preskúmanie správnosti postupu krajskej prokuratúry, o ktorom bola príslušná rozhodnúť generálna prokuratúra. Sťažovateľ tak aj postupoval, čím je dané, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k postupu krajskej prokuratúry mala generálna prokuratúra v rámci konania o podnete.

B. Vo vzťahu k postupu generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 80/11, resp. v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 91/18/1000

66. Odlišná je situácia vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 80/11, resp. v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 91/18/1000. Túto časť ústavnej sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

67. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

68. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

69. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že v priebehu trestného konania nebol vôbec vyšetrovateľom vypočutý s tým, že jeho zdravotný stav to neumožňuje a že nebude schopný výsluchu ani v budúcnosti. Pritom zo stanoviska ošetrojúcej lekárky MUDr. [REDACTED] tlmočeného vyšetrovateľovi iba telefonicky vyplývalo len to, že v blízkej budúcnosti nie je perspektíva zlepšenia jeho zdravotného stavu. V skutočnosti po čase došlo k zlepšeniu jeho zdravotného stavu, ale napriek tomu sa jeho výsluch neuskutočnil. Zároveň, hoci vyšetrovateľ vedel, že sťažovateľov zdravotný stav mu znemožňuje vyjadriť sa vecne k priebehu skutkového deja a riadne uplatňovať procesné práva poškodeného, nedal podnet, aby postupom podľa ustanovenia § 48 ods. 3 Trestného poriadku bol sťažovateľovi ustanovený opatrovník na výkon jeho procesných práv (pozri bod 4 až 9).

70. Z pohľadu ústavného súdu je potrebné konštatovať ako nespornú skutočnosť, že sťažovateľ v priebehu trestného konania vyšetrovateľom vypočutý nebol, lebo v tom čase vzhľadom na zdravotný stav nebol spôsobilý vypovedať.

71. Nepochybne dôvodná je námietka sťažovateľa vytykajúca vyšetrovateľovi, že nedal podnet na postup podľa § 48 ods. 3 Trestného poriadku.

72. Podľa § 48 ods. 3 Trestného poriadku ak poškodený, ktorý je fyzickou osobou alebo štatutárnym orgánom poškodeného, ktorý je právnickou osobou, nemôže vykonávať práva poškodeného podľa tohto zákona alebo je nebezpečenstvo z omeškania, predseda senátu a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie ustanoví na výkon týchto práv poškodenému opatrovníka. Proti rozhodnutiu o ustanovení opatrovníka je prípustná sťažnosť.

73. Z citovaného ustanovenia je jednoznačné, že pri takom zdravotnom stave, v akom sa sťažovateľ podľa konštatovania vyšetrovateľa nachádzal, mal vyšetrovateľ dať podnet prokurátorovi na to, aby tento navrhol príslušnému sudcovi pre prípravné konanie vydať

uznesenie o ustanovení opatrovníka sťažovateľovi ako poškodenému. Vyšetrovateľ takto nepostupoval, sťažovateľovi opatrovník ustanovený nebol a sťažovateľ takto prišiel prinajmenej o možnosť uplatniť procesné právo podať proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania sťažnosť ako riadny opravný prostriedok. O právo uplatniť si nárok na náhradu škody v konečnom dôsledku neprišiel, lebo hoci nemohol právo na náhradu škody uplatniť cestou opatrovníka v rámci adhézneho konania, urobil tak v civilnom konaní, a to v zákonnej premlčacej dobe.

74. V uvedených súvislostiach treba poznamenať aj to, že námietku neustanovenia opatrovníka sťažovateľ uplatnil až v podanej ústavnej sťažnosti, keďže v žiadnom z jeho skorších podaní adresovaných orgánom prokuratúry sa táto námietka neuvádza.

75. Sťažovateľ ďalej namieta správnosť niektorých rozhodujúcich skutkových zistení vyšetrovateľa. Uznáva síce, že v čase nehody bol spolu s priateľmi (svedkami V [REDACTED] a G [REDACTED]) na vozovke a gestikuláciou sa snažil vodičovi naznačiť, aby vozidlo pri ňom zastavil, avšak nezodpovedá skutočnosti, že by svojim konaním vytvoril vodičovi prekážku, a to dokonca náhleho charakteru a v tejto súvislosti konkrétne popisuje, ako sa skutkový dej podľa neho v skutočnosti odohral. Zaujíma stanovisko aj k otázke, ako mal v danej situácii vodič správne na jeho prítomnosť reagovať. Vytýka vyšetrovateľovi nielen skutočnosť, že jeho nevypočul, ale aj to, že potrebné stopy v rámci obhliadky miesta dopravnej nehody nezabezpečil. Poukazuje na znalecké posudky Ing. H [REDACTED] a Ing. M [REDACTED], ale aj Ing. K [REDACTED], z ktorých treba podľa jeho názoru vyvodiť odlišné závery, než k akým dospel vyšetrovateľ. Poukazuje ďalej aj na výsledky dokazovania v rámci občianskoprávného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 221/2009 (pozri bod 10 až 19).

76. Podľa názoru ústavného súdu závery vyšetrovateľa v spojení so závermi, ku ktorým dospeli okresný súd a krajský súd v občianskoprávnom konaní o náhradu škody, sa javia ako dostatočné, úplné a presvedčivé. Nejavia známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na posúdenie veci odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho porušenie jeho označených práv neznamená. Ústavný súd odkazuje v tomto smere najmä na veľmi podrobnú argumentáciu okresného súdu (pozri bod 54).

77. Napokon sťažovateľ namieta, že z prepúšťacej správy nemocnice z 18. mája 2008 (ktorú získal na základe písomnej žiadosti z 24. júla 2018 z Registratúrneho strediska Fakultnej nemocnice s poliklinikou [REDAKOVANÉ], kde bol hospitalizovaný po prevoze z anesteziologicko-resuscitačného oddelenia nemocnice) zistil, že v deň dopravnej nehody mal v krvi etylalkohol v množstve 0,38 promile, teda v množstve výrazne menšom, než to ustálil vyšetrovateľ na základe inej lekárskej správy (pozri bod 20 až 24).

78. Na základe tohto nového dôkazu o množstve alkoholu v krvi v čase dopravnej nehody požiadal sťažovateľ jednak prostredníctvom právneho zástupcu, ale aj osobitne vlastným podaním (obe podania sú z 11. septembra 2019) generálnu prokuratúru o opätovné preskúmanie správnosti záverov, ku ktorým dospel vyšetrovateľ. Evidentne pritom označil prepúšťaciu správu ako takú novú skutočnosť, o ktorej sa predtým nevedelo a ktorá môže mať podstatný vplyv na konečné závery vyšetrovania. Treba v tejto súvislosti uviesť, že generálna prokuratúra vo svojom stanovisku č. k. IV/4 GPt 91/18/1000-9 z 8. októbra 2019 adresovanom právnenému zástupcovi sťažovateľa, ale ani krajská prokuratúra v prípise č. k. 3 KPt 448/14/6600-17 z 25. októbra 2019 adresovanom sťažovateľovi sa týmto novým dôkazom nijako konkrétne nezaoberajú a žiadne stanovisko k nemu nezaujímajú.

79. Z pohľadu ústavného súdu je potrebné v uvedených súvislostiach zdôrazniť, že tak v uznesení vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania, ako aj v rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu v občianskoprávnom konaní o náhradu škody sa akcentuje skutočnosť, že sťažovateľ bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu (2,4 promile), pričom „motiváciou“ jeho iracionálneho správania mal byť práve stav pomerne vysokého stupňa opitosti. Ak sa za tohto stavu vynorila závažná pochybnosť o stupni alkoholického opojenia sťažovateľa (vyplývajúca z prepúšťacej správy nemocnice uschovanej v archíve, ktorú sťažovateľ po dlhšom časovom odstupe získal a o obsahu ktorej orgány činné v trestnom konaní, ale ani súdy vôbec nevedeli), bolo celkom nepochybne opodstatnené týmto novým dôkazom sa zaoberať a pokúsiť sa vyjasniť, aký bol skutočný obsah alkoholu v krvi sťažovateľa v inkriminovanom čase dopravnej nehody. Rozhodne

nešlo o takú okolnosť, ktorá by (prípadne aj vo svetle ďalších dôkazov) nemala podstatný význam pre konečné závery vo veci.

80. Možno dospieť k záveru, že postup generálnej prokuratúry, resp. krajskej prokuratúry, ktoré uvedenej novej skutočnosti, resp. listinnému dôkazu nijakú pozornosť nevenovali a nové vyšetovanie nenariadili, zo zásadného hľadiska vzaté nebol správny. Napriek tomu treba konštatovať, že vzhľadom na konkrétne časové súvislosti tejto veci boli stanoviská generálnej prokuratúry a krajskej prokuratúry vecne správne, i keď z dôvodov, ktoré z ich prípisov z 8. októbra 2019 a 25. októbra 2019 vôbec nevyplývajú.

81. Podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

82. Podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) závažnejším spôsobom konania, alebo
- b) na chránenej osobe.

83. Podľa § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky.

84. Z citovaných ustanovení vyplýva, že v danom prípade bola premlčacia doba päť rokov. Keďže skutok sa stal ešte 18. mája 2008, možno dospieť k nepochybnému záveru, podľa ktorého je trestné stíhanie v danej veci už dávno premlčané, čo bráni vedeniu akéhokoľvek ďalšieho vyšetovania. Inými slovami, hoci v zásade boli dané dôvody na to, aby sa vyšetovanie obnovilo v dôsledku novej skutočnosti, na ktorú sťažovateľ poukázal, vzhľadom na uplynutie premlčacej doby už nebolo možné takto postupovať.

85. Sťažovateľ v podstate tvrdí, že vodič konal úmyselne. Mal byť vedený snahou „potrestať“ sťažovateľa za to, že ho na ceste opakovane zastavoval. Inými slovami, podľa

sťažovateľa došlo k spáchaniu trestného činu úmyselného ťažkého ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona. Pri tomto trestnom čine by premlčacia doba bola dvadsaťročná a trestné stíhanie by v takomto prípade premlčané nebolo.

86. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na podrobné a presvedčivé úvahy okresného súdu (pozri bod 54), s ktorými sa v plnej miere stotožňuje. Tvrdenie sťažovateľa o úmyselnom konaní vodiča nemá vo vykonaných dôkazoch dostatočnú oporu.

87. Napokon, obiter dictum, treba poznamenať, že získanie prepúšťacej správy z nemocnice mohlo byť v zásade aj dôvodom na obnovu občianskoprávneho konania o náhradu škody postupom podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku.

88. Podľa § 403 ods. 1 Civilného sporového poriadku žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, od kedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

89. Podľa § 403 ods. 2 Civilného sporového poriadku žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

90. Potvrdzujúci rozsudok krajského súdu č. k. 15 Co 228/2011-160 z 18. januára 2012 bol podľa dátumovej pečiatky doručený právnemu zástupcovi sťažovateľa 27. januára 2012, a preto možno predpokladať, že vtedy, resp. približne v tom čase sa stal právoplatným. Znamená to zároveň, že zákonná trojročná objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania v čase získania prepúšťacej správy už dávno uplynula, v dôsledku čoho už nebolo možné úspešne sa domáhať obnovy konania.

91. Možno poukázať ešte aj na to, že hoci sťažovateľ v dodatku k ústavnej sťažnosti uviedol, že v čase občianskoprávneho konania už bol schopný s okresným súdom písomne komunikovať a svoju písomnú výpoveď mu aj predložil, čo však tento neakceptoval (pozri bod 35), nenamietal túto skutočnosť v odvolaní a nepodal z tohto dôvodu ani dovolanie,

hoci by mohlo ísť o dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v inkriminovanom čase.

92. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu